

RADOSTNÝ PŘÍBĚH O LÁSCE K ŽIVOTU

Vezli mě na křesle chodbami okresní nemocnice.

Kam? – ptala se jedna sestra druhé. – Snad ne na jednolůžák, spíš na tu pětku, ne?

Zneklidněla jsem. Proč mám být na pokoji s pěti lůžky, když mohu být na samostatném? Sestry na mě pohlédly s tak neskrývaným soucitem, že mě to udivilo. Až později jsem zjistila, že na samostatný pokoj dávali umírající, aby ostatní ušetřili pohledu na ně.

– Doktor řekl na jednolůžák, opakovala jedna ze sester.

To mě uklidnilo. A když jsem pak ležela v posteli, byla jsem se vším zcela smířená. Už jenom proto, že jsem nikam nemusela jít, nikomu jsem nic nedlužila a veškerá moje odpovědnost klesla na nulu. Cítila jsem podivnou odtažitost od světa kolem sebe a bylo mi naprosto jedno, co se v něm děje. Nikdo a nic mě nezajímalo. Získala jsem právo na odpočinek. A to bylo dobré. Zůstala jsem sama se sebou, se svou duší, se svým životem. Já a jenom já. Problémy, spěch a důležité otázky se ocitly stranou. Všechn ten shon za něčím okamžitým se zdál být tak nevýznamný ve srovnání s Věčností, Životem a Smrtí, s tím neznámým, co čeká tam, za nebytím...

Jenomže najednou se kolem začal vzdouvat skutečný život. Bylo to tak krásné: zpěv ptáků po ránu, sluneční paprsky šplhající po zdi nad postelí, zlaté listí na stromě před oknem, tmavě modré podzimní nebe, vzdálený šum probouzejícího se města, troubení aut, uspěchané klapání podpatků na asfaltu, šustot padajícího listí... Panebože, jak úžasný je život! A já jsem to pochopila až teď...

Tak ať, – řekla jsem si, – ale pochopila jsem to. Mám ještě pár dnů, abych si života užila a měla ho ráda.

Pocity svobody a štěstí si žádaly průchod, a tak jsem se obrátila k Bohu – vždyť ten už mi teď byl nejbliž ze všech.

Bože, – radovala jsem se. – Děkuju ti, žes mi dal možnost pochopit, jak krásný je život a zamilovat si ho. I když až před smrtí, ale poznala jsem, jak krásné je žít!

Naplňoval mě pocit tichého štěstí, svobody a jakési vyzvánějící výšky. Svět zvonil a zářil zlatým světlem boží lásky. Cítila jsem mohutné vlny její energie. Zdálo se mi, že ta láska je pevná a zároveň měkká a pružná, jako vlna v oceánu. Zaplnila veškerý prostor kolem dokola, i vzduch byl najednou těžší a dostával se hůř do plic. Vtákal do nich jako pomalá pulsující energie. Zdálo se mi, že všechno, co vidím, se vyplňuje tím zlatým světlem a energií. Milovala jsem! Bylo to jako spojení mohutné varhanní Bachovy hudby se vzhůru stoupajícím tónem houslí.

Samostatný pokoj, diagnóza akutní leukémie a lékařem konstatovaná nevratnost stavu měly své výhody. K umírajícím pustili kdykoli každého. Přicházely zástupy truchlících

příbuzných. Chápala jsem jejich situaci: o čem se dá mluvit s umírajícím? Který navíc svůj stav zná. Jejich zkormoucené obličeje byly až k smíchu.

Radovala jsem se: kdybych je tak mohla ještě všechny vidět! Ze všeho nejvíc na světě se mi chtělo podělit se s nimi o lásku k životu. Copak člověk může nebýt z toho poznání šťastný? Rozveselovala jsem příbuzné i přátele jak jen jsem mohla. Vyprávěla jsem jim anekdoty a historky ze života. Všichni se sláva bohu chichotali a loučení probíhalo v atmosféře radosti a spokojenosti.

Zhruba tak třetí den mě ležení omrzelo a začala jsem pocházet po pokoji a vysedávat u okna. Jednou mě takhle zastihla lékařka a rozzlobila se, že nesmím vstávat.

Upřímně jsem se tomu podivila:

– Změní se tím snad něco?

– Ne, – zrozpáčitěla lékařka. – Ale chodit prostě nesmíte.

– Ale proč?

– Vždyť máte výsledky jako nebožtík... Podle nich byste už neměla ani žít a vy tady vstáváte!

Uběhlo maximum, které mi bylo stanoveno – čtyři dny. Ale já jsem neumírala a s chutí jsem jedla šunku a banány. Bylo mi dobře. Zato lékařce ne. Nic nechápala. Výsledky se nijak neměnily, krev jsem měla sotva růžovou, ale já jsem začala chodit do haly na televizi. Lékařky mi bylo líto. Má láska k životu si ale žádala radost lidí kolem.

– Paní doktorko, a jaké výsledky bych tedy měla podle vás mít?

– ... aspoň takovéhle. Rychle na jakýsi lístek načmárala nějaká písmena a čísla. Ničemu z toho jsem nerozuměla, ale pozorně jsem si to přečetla.

Lékařka si něco brumlala pod nos a odešla.

V devět ráno vrazila do mého pokoje:

– Jak to děláte?

– Prosím? Co jak dělám?

– Ty výsledky! Jsou přesně takové, jaké jsem vám napsala!

– Jak to mám vědět? Je v tom snad nějaký rozdíl?

Pré mi skončilo. Přestěhovali mě na pětilůžák. Příbuzní se všichni už rozloučili a nechodili za mnou. Ostatní ženské v pokoji ležely a koukaly do zdi, podmračeně a mlčky a aktivně umíraly. Vydržela jsem to tři hodiny. Má láska k životu začala popadat dech.

Bylo třeba okamžitě něco udělat. Vytáhla jsem zpod postele meloun, rozkrájela ho a hlasitě jsem sdělila přítomným:

– Meloun potlačuje nevolnost po chemoterapiích.

Pokojem se nesla vůně čerstvého sněhu. Ke stolu se nejistě vydaly moje sousedky.

– To je pravda? Fakt potlačuje nevolnost?

– Jasně, potvrdila jsem s převahou znalce. – V melounech se jeden nevyzná, pomyslela jsem si při tom.

Meloun šťavnatě chrupal.

– Nojo, přešlo to, – potvrdila ta, co ležela u okna a chodila o berlích.

– A mě... mě taky, – radostně potvrdily ostatní.

– Bodejt', – kývala jsem spokojeně v odpověď. – Bodejt' ne, už jsem to zažila.

– A znáte tenhle vtíp?

Ve dvě v noci do našeho pokoje nahlédla rozzlobená sestra:

– Tak už toho chechtání nechte! Celé patro kvůli vám nespí!

Za tři dny mě lékařka nerozhodně požádala:

– Nemohli bychom vás přesunout do jiného pokoje?

A proč?

– No, víte, u vás se stav všech zlepšil. Ale vedle je to samý těžký případ.

– Ne! – křičely mé spolupacientky. – My ji nepustíme!

A nepustily. Zato do našeho pokoje začali chodit pacienti z těch sousedních. Posedět, popovídat, zasmát se. Věděla jsem, proč. V našem pokoji totiž žila Láska k životu. Obklopila každého zlatavou vlnou a všichni se rázem cítili v klidu a v pohodě. Zvlášť se mi líbila dívka asi šestnáctiletá, s bílým šátkem na hlavě. Tuhé nemocniční plátno šátku trčelo na všechny strany a ona se trochu podobala zajíčkovi. Měla nádor lymfatických uzlin. Nejdřív to vypadalo, že se snad neumí usmívat. Ale za týden jsem viděla, jak kouzelný je její nesmělý úsměv. Když nám řekla, že léky konečně zabraly a doktor mluví o uzdravení, oslavili jsme to. Na stole stály lahve s kefirem. To nás rychle rozparádilo a začali jsme tančit. Hluk přilákal lékaře, který měl službu:

– Teda, sloužím tu třicet let, ale něco podobného jsem ještě neviděl! – prohlásil užasle. Smáli jsme se ještě dlouho šokovanému výrazu jeho obličeje. Bylo nám dobře.

Četla jsem knížky, dívala se z okna, povídala si se sousedkami, procházela se po chodbě a všechno, co jsem viděla, jsem tak milovala! Knihu, kompot, pacientku na sousední posteli, auto na dvoře, starý strom.

Píchnali mi vitamíny. Něco mi píchat museli. Lékařka se mnou skoro nemluvila, jenom se nějak divně dívala stranou, když mě potkala na chodbě. A za tři týdny mi tiše sdělila:

– Hemoglobin máte dvacet jednotek nad normou zdravého člověka. Už není třeba ho zvyšovat.

Zdalo se, že se na mě pro cosi zlobí. Vypadalo to, že si spletla diagnózu, jenomže to nebylo možné a ona to věděla. Jednou mi řekla:

– Nedokážu přijít na vaši diagnózu. Uzdravujete se, ačkoli vás nikdo neléčí. To prostě není možné.

– No a co to tedy je? - ptala jsem se.

– To pořád nevím, – odpověděla potichu a odešla.

Když mě propouštěli, řekla mi upřímně:

– Je mi opravdu líto, že nás opouštíte. Je tu tolik těžkých případů...

Z našeho pokoje propustili všechny. A celkově se na oddělení v tomto měsíci úmrtnost snížila o třicet procent.

Život šel dál. Jenom můj pohled na něj se změnil. Zdalo se mi, že jsem se na svět začala dívat víc zeshora. Proto se mi změnila měřítko toho, co se děje. A smysl života byl najednou tak prostý a tak dostupný! Je třeba zkrátka se naučit milovat a tvoje možnosti jsou pak naprosto neomezené. Všechna přání se splní, když je dokážeš vyslovit s láskou. Přestaneš lhát a závidět, přestaneš se cítit ukřivděným a přestaneš lidem přát něco špatného.

Tak jednoduché a tak složité to je. Je pravda, že Bůh je Láska. Jenom je třeba včas si to uvědomit...